

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. a'trassats des 2.ª tom...	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España...	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangò...	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

QUATRE PARAULES

AMB LES QUALS SE PÒD VEURE BEN CLÀ LO QUE
SON SES CARTES Y ES JUGÀ.

Ja sabeu aquell refran castellà que diu: «*De donde ménos se piensa salta la liebre.*» Heu vench à dí perque jò y un compaany méu heu poguerem tocà amb ses mans. Era es cas, que venguent una nit de cassà, (y duguent en *Delanga* per més señes,) cansats de batre, resolguerem passà el resto de sa dematinada dins una barraca inhabitada que jò sabía; però quant forem quatre ó cinch passes abans d'arribarhi, vérem qu'hey havia llum, y acostantmoshi més pròp, sentírem dos subjèctes que conversavan: mos posàrem à escoltà y deyan lo que segueix:

—Ydò, sí, Tòni: es méu fíy ja fa tres setmanes que no m'ha entregat ni un cèntim; tot heu juga; jò no sé per hont tench de prendre.

—Colau; ja li basta bé en es méu bergant majó; aquest estiu passat tregué de ca-mèna tres corteres de blat, dues de faves y una d'òrdi, y... ¡ventura que m'eu vaix tème!

—No sé còm la *justici* no hey pòsa remey.

—Y si son el reverent dimòni aquests jugadós del día, y ténen mil mèdis per burlá sa policia. Jò havia pensat amb una còsa.

—¿Amb qué?

—En ferhó posà demunt es diaris à veure si per aquest mèdi logrerem darli cassa en aquest malahit vici.

—¿Y qu'hey has de posá?

—Una partida de glòses.

—¿Però no veus que no'n treurèm trellat?

—¿Que no dus sa castaña de s'aygor-dent?

—Sí.

—Ydò, en pegarli dues *mèl-leres*, som capás de fé més glòses que Homero.

—Pegamleshí, y... sortirà lo que sortirà. Una còsa hey ha que dí: ¿Quin diari heu ha de publicá?

—¡Foy, de beneyt, L' IGNORANCIA!

Nòltros heu arretglarèm en mallorquí, y no sé qu'hey haja altre diari ni periòdich qu'hey parl.

—Jò he pensat que'n lloch de glòses heu féssem à mòdo de *diálogo*, y axi, entre 'ls dos, poria essé que sortís qualque còsa rebedora.

—Vaja envant; preguntèm y jò te respondré.

Aquí nòltros mos posàrem ses oreyes à les onze y mitja per no pèrdre un punt, y es dos embarracats comensàren diguent:

—¿Que còsa son cartes?

—Quatre dotzenes de papés fòrts, ben tayats, amb figures y figurins, qu'amb so séu elegant dibuix y fines pintures, s'assemblan molt à n'es siurells qu'es vénen à sa fira de Sineu.

—¿En quantes parts se divideixen?

—En quatre.

—¿Quines son?

—Oro, copa, basto y espasa.

—¿Que còsa es òro?

—Una figura redona de coló grèch qu'assembla en es papé de Banch; es dí, pareix moneda sens ánima.

—¿Y sa copa?

—Una còsa còm una hidria ó garrafa antiga sens anses y amb sa boca gran.

—¿Y es basto?

—Un tronçot mal esporgat, à mòdo de *capwiporra* antiga ó de camella modèrna.

—¿Y s'espasa?

—Un'arma còm un *catwete* per l'estil de s'espasa antiga de *Fierabras*.

—¿Se fan molts de jochs amb elles?

—Y tan molts que'l Dimòni no es capás à contarlos tots, sense posarsé uyeres.

—¿En quantes classes se divideixen aquests jochs?

—En dues.

—¿Quins son?

—Dolents é indiferents.

—¿Quins son es dolents?

—Tots aquells d'envit privats per sa lley.

—¿Y llevats aquests, perque deys à n'ets altres indiferents y no hòns?

—Perque son còm ets esclatasanchs, que segons es botànichs, es millós de tots no valen un pítol.

—¿Y aquests dolents quantes còses comprometen?

—Quatre: sa bossa, sa salut, sa religió y sa societat.

—¿Còm compromet sa bossa?

—Fentli pèrdre el mon de vista à causa de ferides mortals, si no es que muyra estrangolada d'un sòl còp.

—¿Còm ataca sa salut?

—Amb so contínuo pensament y ficsa preocupació sobre una mateixa matèria, lo que fa produhí una febre que consumeix ets humors vitals.

—¿Còm compromet sa religió?

—Amb una partida de blasfèmies, maldicions y altres herbes.

—¿Còm compromet sa societat?

—Destruhint families, y essent causa qu'à moltes d'elles, hey haja la mar de sarts.

—¿Y que no ataca rès pús?

—Sí: sa sana moral.

—¿Còm?

—Fent pèrdre es costums més hermosos y fent fracasá es fruyt d'una educació à pròva de bomba, sens qu'hey haja picardia que no sia capás de fé un jugadó quant se despedeix des derré cèntim?

—¿Quant se juga amb aquests jochs, que no es fan embusteries?

—Més qu'altre còsa.

—¿Sabeu filosofá un poch sobre aquesta matèria?

—Sí.

—Meèm, amollaullí.

—Ses copes representan es molt de licor que s'empra còm à mòdo de *cloroformo*, vulgo horratxera, perque no los sia tan sensible à n'es pòbres jugadós s'operació de buydarlos sa bossa. També representan ses moltes alhaques y bossins de terra empenorats, després d'está arretglats còm una copeta d'òr. Ets òros representan es grans capitals desmembrats y fusos del tot; n'hi ha tants, en veneració, y memòria, de que no valen de rès es dinés en mans de jugadós, perqu'amb sa mateixa facilitat amb que vénen s'en tornen. Ses espases, representan es molts d'assassinats y suicidis qu'ha ocasionat es joch; y també lo molt que sempre l'ha perseguit sa lley

Es bastos representan ses barayes de segon pis; ses discòrdies de familia; sa separació de matrimònis; perque si es cans fujan de ses bastonades, rès té d'estrany qu'una bastonada basti y sobri per separá y posá en discòrdia sa familia més honrada. També está en forma de camella per representá à tants de desgraciats que podían viure de lo més bé, amb s'hazienda que los deixaren es seus pares, y à causa des joch, se veuen precisats à cercarsé la vida amb trabays durs y penosos, à mòdo de bestia de camella.

—¿Sabeu rès més sobre el particulá?

—Sí.

—Ydò, amollauvós de tot.

—Resta es di quatre paraules sobre aquestes *pitonises* que *fan ses cartes*, buydant sa bossa à una partida de tontos, y llevant sa fama à persones honrades é innocents.

—¿Voleu dí que no saben endeviná?

—Tant còm es gorá de Son Fangos.

—¿Còm m' ho fereu veure?

—Amb una rahó molt senzilla; si sabessen lo qu' ha de vení à qualsevòl persona, sabrian també lo qu' ha de vení à elles mateixes; y de segü qu' emplearian aquest mèdi qu' es es milló de tots, per está riques y acomodades; y apesá d'axò, son ses persones més descamisades de sa societat.

—¿Teniu rès més que dí?

—¿Hòmo! no sies tan cansat; ja basta per 'vuy; ¡havè de respòndre sempre saps qu' es de mal!... Dassa sa castaña y ferèm punt final.

Aquí si, que no poguent aguantá més, esclafírem de riure jò y es companero; y mos n' entràrem per endins à doná les gracies à n' aquells graciosos que 'n tant d'acert havían sabut improvisá un sayo tan xistós, que tan bé venia à ses cartes còm à n' es jugadós.

No pensava en dirvós qu' eran dos cassadós que tenían sa desgracia de tení dos fiys que jugavan còm à cabrits; y per axò apretavan *la mano*.

Després d' haversé espasat sa primera sorpresa que los ocasioná sa nòstra presència, buydàrem, amb bona amistat, tot lo que duyam dins es morral de provisions; y acabant de llevá tot s' humó à sa benehida castaña, (que tant havia inspirat aquells dos subjectes,) mos despedírem.

Ara sòls resta dirvós qu' es méu companero no s' podia avení que dins una barraca miserable y en despoblat, s' hi hagués fet un sermó ó saynete tan acabat. Però lo qu' es à jò, no 'm feu molt d'assunto; perque ja sentia à dí à n' es mèstre, quant jò era petit qu' anava à escola, que «*De donde menos se piensa salta la liebre.*»

MESTRE GRINOS.

LO MÈU BOT.

Sense rèms, timó, ni pessa
Que tant sòls el me govèrn,
Lo méu bot l' inmens travessa
D' aquest mon, per tots estèrn.

Quant va fé el primer viatge
Temorech surtí, y altiu;
Y ara al veure sòls la platja,
D' acorat no més, sonriu.

¡Ay, qu' alegre
N' es la vida,
Qu' he passada
Dins lo bot!

Més à vòltes
Per desgracia,
Lo vent gira
Y es tristior.

Registrant totes les còstes
Una à una, y ainy per ainy,
Han eixit no sé quants d' hòstes
Per à fons durló amb afañy.

Y éll segueix son rumbo y vía
Fins y tot (puis los entén,)
Quant la nit après del día
Lo séu negre vèl estén.

¡Ay! ¡encara
Que m' alegre
Sòls es veure
Qu' es de nit,

Perque es s' hòra,
Que me duan
Les satgetes
Aquí dins!

Tres ains fa que 'n tal carrera
Va y navèga à bò y milló;
Puis l' escut de la bandera
N' es les armes de l' amó.

Fletxes d' or y argent precioses
Cadascuna amb lo séu arch,
Son les prendes més hermoses
Que dins lo méu bot embarch.

¡Ay! ¡quina ona
Mes faresta!
Casi, casi,
L' ha tombat.

¡Una fletxa,
La més bona,
S' es perduda
Dins la mar!

Jò la veïx que l' aygua passa
D' aquest mon enganadó;
Jò la veïx al fons que cassa,
D' una jove el pur amó.

N' es de llarga cabeyera,
Més qu' or brillan sos cabeyes;
N' es de cara sandunguera,
Negres ulls, llábis vermeys.

¡Ay, ja apunta;
Jove, alèrta!
Ja 't traspassa....
Ja ha ferit.

Mes no plòris,
Nina hermosa,
Que la pedra
Feu dos tirs.

La satgeta que t' aspida,
Fer mon còr al mateix temps;
Y suspir per la ferida
¡Valgam Deu! tots los moments.
Plòr, jamech, y devegadas
Morirme 'm pens fins y tot;
¡Ay! ¡qu' heu son d' agosarades,
Las satgetes de mon bot!

¡Ay, quina ona!
(D' atrevida)
Ja 'm traspassa....
Jò trabuch.

Si tu, jove,
No me cures,
No me tornan
Veure pús.

Sòls me pòt torná la vida
Ton inmens y pur amó;
Vaja, ydò, nina garrida,
De mon plant ten compassió.
No me vulgues ser ingrata,
Puis per tú no més suspir,
Y tot es perque me mata
Ja del tot l' acertat tir.

¡Ay, llanxeta,
Benvalguda,
Si tú 'm feyes
Guaña es plet!

Mes ja basta,
No t' atures,
Vés, fe vía,
Corre més.

NAUJ ERTSEM.

XEREMIADES.

LLISTA de donatius pe s' iglesia de s' Hostalet d' En Cañellas.

	De totduna	Per setmana
B. de A..... ptes.	10'00	0'25
T. T.....	5'00	0'10
Un devòt.....	50'00	»
Un menestral.....	»	1'00
Una devòta persona...	5'00	»

* *

Es día de Sant Salvadó, dilluns passat, se va benehí s' iglesia nòva de sa Casa d' els Pòbres ó *Asilo* de persones véyes y desvalgudes, fundat per ses *Hermanitas*. Aquesta nòva obra es un monument rich y de gust, regalat à tan caritatiu establiment per Don Salvadó Coll y construhit y projectat p' es nòstro companero D. Bartomeu Ferrá que 'n sab la prima còm ja té acreditat amb altres monuments.

Les *Hermanitas* y els molts de pòbres qu' han trobat allá dins una casa d' amor, ahont acabá els seus dies, quant creyan trobarsé abandonats de tothom, pòden está contentíssims de tení un lloch ahont alabar à Deu, tan preciós y de mèrit. Tot los sía enhorabòna.

Aquest temple de verdadera pau, ha substituït dins aquell barri, goñanths emperó, un altre temple ó capella de

La Pau, que fa pòchs anys en féren una taverna. Persones hey ha vives qu' allà mateix ahont s' any anterior havian ohit missa, hey begueren una tassetta de dos s' any que vengué després. Axí va el mon; uns desfan y ets altres fan. Procurèm essè nòltros d' els faners.

Dimecres qui vé hey ha festa à s' Hospital d' En Cañellas, y s' espera qu' hey haurá molta de concurrència. Aquella iglesia en construcció hauria mesté un altre Don Salvadó Coll que la patrocinás per poderla acabá prest y conforme. Ses almoynes son pòques y petites, y aquells pòbres veynats no pòden fé lo que desitjan.

Una ofèrta còm sa de les *Hermanitas*, ¡sabeu que los vendria de bé!

* *

Es carro de la Beata va aná molt bé encara que tan carregat de carn còm ets altres anys, y amb sa mateixa casta de cavalls y atxes.

Seria convenient qu' es qui dirigeixen aquesta festa tan populá, s' enterásen de lo que fan à Viterbo amb so carro triunfal de Santa Ròsa. Allò es una funció parecuda à sa nòstra, però féta amb molta més dignidat. Primerament, es carro de la Santa es un carro monumental y tot adornat, sense qu' hey vajan mesclats amb ella ni músichs, ni guíes, ni sobreposats, ni parents. En segon lloch, ses músiques que l'acompañan son completes y van devant es carro sense truyt ni fent mascarada. En tercé lloch,..... però, no 'n parlèm més, qu' ara ja no es hora; lo que convé es que s' enterin d' aquesta funció que pòd servirlos de modèlo en aquest particulá, y millorá d' aquesta manera una funció que no pòd desapareixe tan popular s' es féta y tan arrelada está dins sa nòstra història, costums y sentiments.

* *

Que será axò des Teatro y compañía de comèdies, are vé En Cepillo; are vé En Delgado; are n' Izquierdo... ¿qu' hey quedarèm esquerrans? Pareix que no se té rès à n' es fús: son les onze y es moix jau dins es fogó. Si després de tant de fé sa popoya per arretglá y publicá sa subasta des Teatro, doblés oferits ó entregats abans y pujada de preu, encara no tení la còsa embastada, ni sèbre si se podrá obrí, ni amb que còsa, lo qual casi equival à dí que tal vegada per ventura no hey haurá empresa. ¡Ja heu sería bona!

De més verdes en maduran.

* *

S' article 450 de ses Ordenances Municipals diu axò, ni més ni manco: «*No se permite en el campo pozo ni hoyo profundo sin brocal. El que lo tenga sin esta circunstancia ó el que no lo tapase bien por la noche durante su construccion, además de pagar la multa corres-*

pondiente será responsable de las desgracias que se puedan originar.» Bòno, deym axò, perqu' à n' es camí que va desde sa carretera de Lluchmajó à s' Arenal, no se cumpreix molt' bé aquest article, y ses pedreres que s' òbrin per allà son un perill p' es que 'n passan, còm ja diguerem no fa molt de temps, perqu' están just ran des camí sense que tengan cap barandilla, sinó qu' es mateixos *escombros* que 'n trèuen fan nòsa à s' altre part y espòsan à qu' es carros hey botin dedins à sa més mínima distracció des conductó, à sa més petita pò de sa bístia ó à sa més insignificant pedra d' en tèrra.

Si fós questió de perdrehi uns quants doblés no sería rès, perque, segons canta ben llampant aquell article de ses Ordenances, els qui son causa des perill carregarian amb sa responsabilitat de pagarlos; però còm lo que perilla deixarhi es es pellet, y fins y tot ets òssos y sa vida, qu' es una còsa que ningú d' aquells qu' òbrin ses pedreres la pòt torná, suplicám altre vegada à qui correspòn posarhi remey, que, més prest 'vuy que demá, n' hi 'n pòs, y mollíssima gent ley agrahirá y nòltros no haurèm de dí que pedricám en desèrt.

Aquest ja es segon sò de xeremía sobre aquest motiu y no volèm havè de tocá es tercé.

* *

Ara que 'n parlam. No sería mal tampoch qu' à certs camins los mirás amb uys de misericòrdia qualque caminero d' els que no hey pòsen ses mans, perque es qui els hi pòsen ja están cansats de apadassarlós amb senayes de pedra picada que serveixen per pòchs dies perqu' es mal que tenen ha menesté ma de mèstre y qualque còsa més. Es que va de Santa María à Sansellas, té qualque tròs que bé heu necessita, encara, que segons hem sentit dí, ara l' han de fé nou; de lo qual n' estarán contents tots es qui se veuen obligats à passarné sovint, y tendrán molt qu' agrahí à tots els qui haurán contribuit à que 'l fésen.

* *

En es carré des Banch de s' Oli hey ha unes quantes pedres de s' empedregat qu' están tan mal posades qu' es molt fácil es pegarhi una bona cayguda. A tot axò afagiuhi qu' es vespre aquest carreró está casi à les fosques y que ningú se cuyda de posá llum à devòra aquestes pedres ó llòses mal posades y acabarèu de fé es pa hò per espeñarvoshi una cama. ¿Y no hey ha cap Municipal, vigilant ó empleat des Municipi qu' heu haja vist?

* *

¿A quin' hora vos pensau qu' han fet aná à nadá es pòbres atlòts de la Misericòrdia? Ydò no heu endevinaríu si no

diguesseu devés les quatre de dematinada, y se motetja si hey tornarán. Vòl dí que devés les tres y mitja los donavan alto, quant ets atlòts dormían, y els aficavan dins má un' hora antes de sortí es sòl, quant feya bona sereneta, s' hora pitjó y que manco ganes fá de tirarsè dins s' aygo, esposats à agafá pulmonies, y está mòrts de sòn tot lo dia sens porè fé bona feyna, ni essè bons per rès.

Els señós de la Escel-lentíssima Diputació, suposám que no heu devían sèbre, perque de segú no heu haurían permès. ¿Qui comanda à Son Vivòt, son pare ó s' atlòt?

* *

Dimars de la setmana passada, devés les onze des dematí, estaban dos Municipals à sa branca des portal des seu corté ó principal, que ténen à Cort, y passáren dos pagesos que venían de Plassa y anavan cap à La Seu amb mitx melò perhòm y un guinavet amb sa má. Al temps que caminavan feyan tayades, menjavan melò y tiravan ses cloveyes, qu' eran gròsses y gruxades, allà ahont se trobavan. Dues d' elles caygueren ben pròp des pèus des Municipals, després d' havè ferit y tacat amb una es calsons de llista d' un señó que passava, que quant vé sa taca se posá à remugá y à mirá els guardies. ¿Creys, vòltros, que aquests diguessen rès à n' es pagesos ni reparásen es señó? ¡Cá! De rès se temèren y allà se quedáren ses cloveyes, y pòt sè que qualcú hey llenegás més tart.

* *

Hem tengut es gust de veure y ecsaminá de prim conta un ecsemplá des Llibre del Ordre de Cavalleria qu' ha publicat no fa molt Don Marian Aguiló, mallorquí aprofitat que viu à Barcelona, y hem quedat sorprèsos de veure una òbra modèrna que pareix féta el sigle quinze y que 'n lloch de treurerla d' una imprenta pareix que l' han trèta d' un racó d' una llibreria véya. Es papé, sa tinta, sa lletra, es gravats, tót es de aquell temps y fet amb un ecsés de cuydado qu' honra en gran manera à son editor y pòsa de manifest es grans coneixements que té, el seu autor, còm à bibliotecari.

Que no sía sa derrerera.

* *

S' Associació d' escriptors y artistes qu' está establida à Madrit, carré del Clavell, n.º 2, principal, ha acordat celebrá una exposició literaria y artística el mes de Dezembre pròcsim. Al temps que durará s' Exposició se donarán vetlades, conferències, concèrts, certámens, acadèmies, y perque no hey falt rès, per certs aficionats s' entén, també hey haurá subastes y rifes. Es Setembre se publicarán es certámens y bases de s' exposició.

EPIGRAMES.

Sa pò que té na Teresa
Qualque causa ha de tení;
Encara qu' he sentit dí
Qu' es de sa séua flaquesa.
Tereseta des méu cò
Si amb tú me tench de casá
Per á sempre has de deixá
Ses quimeres de sa pò.

S' altre día un taparé,
Que cridava p' es carré,
Quant per ca na Bèt passava
—¿Qui vòl tãpares, (cridava)
Ó taparòts!—
Y na Bèt que ja sabia
Un poquet d' homeopatia
Mitja lliura n' hi 'n demana
Per curá de massa gana
Ets séus atlòts.

—¿Té cap remey, Dòna Ròsa,
P' es méus uys? ¿Sab quin sofrí!
Jò per poderlòs obrí
Daria qualsevòl còsa.
—¿Me vòl creure, Don Ernest?
Que se cas amb Dòna Paca,
Qu' es una jove ben maca
Y els hi farà obrí prest.

P. P. y M.

COVERBOS.

A un llogaret de p' es pla, hey vivia un sabaté, que li deyan mèstre Bernat, y li posaren de mal nòm mèstre *pastanaga*. Però heu de sèbre y entendre, qu' apenes sentia pronunciá tal paraula, còm ja estava dret, tira-pèu amb ma, y fòs es qui fòs, li feya pegá una hòna correguda. Y veureu aquí qu' una dòna li dugué una sabata perque ley adobás. Quant cregué que ja estaria llesta, hey enviá un atlotet perque la dugué, advertintli que no digués mèstre *pastanaga*, sinó, mèstre Bernat, tenui sa sabata llesta?

Aquell atlotet parteix, ja mitx retgirat, y comensá ja p' es camí à no sèbre cèrt qu' era lo qu' aquella dòna li havia anomenat que digués en arribá à cas sabaté.

Quant hey fonch, digué tot retgirat:

—¿Ave Maria Purissima! Mèstre sabata, que tenui sa pastanaga llesta?

Y mèstre Bernat, més cremat qu' un cabo de realistes, agafá es tira-pèu, y ja li ha estret derrera aquell atlotet, que cametes amigues, no s' aturá fins à caséua.

**

Un día un pagès s' en aná à confessá, y es confés li digué:

—¿Que saps ses oracions?

—Sí, pare; (li respengué es pagès.)

—Meèm: ¿quí es l' Angel de la Guarda?
—Jò, (contestá molt sèrio.)
—¿Que vòl dí? ¿tú ets l' Angel de la Guarda? ¿qu' has begut?
—Pare: jò som l' Angel de la Guarda, ó à lo ménos cada día quant m' en vaitx à dormí, sént sa dòna que diu: Angel de la Guarda amb vos me colg... y no veitx ningú que jagui amb ella més que jò.

**

Hey havia un *pollo* que pretenia de sèbre bramá, y en efecte heu feya just un ase.

Aquest jove tenia una germana; un día qu' aquesta estava amb unes amigues, sentiren bramá un ase, y ella se girá molt sèria, diguent:

—¿Qu' heu sentit es méu germá?

Figuravòs ses riayes que fèren ses séues amigues.

**

EXTREMS.

Per un perruqué:—Pentiná als parroquians amb sa *pinta* d' un joch de cartes.
Per un porté:—Obrí ses pòrtes amb ses *claus* de sa sòlfa.

Per un poruch:—Embarrá ses pòrtes amb ses *barres* de sa séua boca.

Per un ginete:—Domá un *cavallet* de pintó.

Per una banda de música:—Tocá una *pessa* de dos cèntims.

Per un sastre:—Tayá uns *patrons* de barca.

Per un picadó:—Aturá es hòu amb una *pica* d' aygo beneyta.

Per un fadri:—Llogá un *cuarto* de gallina.

Tenda d' articles d' escritori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

En PAPÉ y SORBES trobarán de venta ses classes sigüents:

PAPÉ DE FIL ó DE BARBA, per escriure, de classe superió, y d' ordinari per borrados ó per embolicá.

PAPÉ PER CARTES DE COMERS, retxat, cuadrulat, blanch, blau, verdós, etc., etc., y es nòu PAPÉ PLEGAMÍ.

PAPÉ PER CARTES, llís, retxat ó de quadreis blanchs y de colós, amb pintorettes representant animals, barques, carrils, flòrs, etc., etc.; *inglés* satinat ó amb *llustre*, mate ó *gratallós*; de variades formes y tamañs.

SOBRES PER CARTES, d' un, dos, tres y quatre doblechs, per oficis, esqueles, tarjetas, etc. blanchs y de coló.

SOBRES DE TELA, molt apropòsit per enviá papés y documents à fóra Mallorca.

SOBRES DE COLÓS, baratos, pròpi per ses cases de comèrs; els quals se timbran à dita tenda per un mòdich prèu.

NOTA. Se timbra es papé amb inicials de relleu, *gratis*, à ses persones que 'l comprin à dit establiment; y cifres amb colós ó bé amb mem-bretes p' es prèu de dues pessetes es cent fuys.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Un día al añy, s' òlla es crema.
SEMBLANSES.—1. En que fa via.
2. En qu' hey ha Caymari.
3. En qu' hey ha Fasters.
4. En qu' hey ha Uetres.
XARADA.....—Ca-mi-né.
CAVILACIÓ.....—Espinoso.
ENDEVINAYA.—Una pinta.

GEROGLIFICH.

BIEL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es barcos à n' es sastres?
2. ¿Y es llinatges à n' es pòbles?
3. ¿Y un tocado de señora à un jòch de cartes?
4. ¿Y es méu llinatge à n' es méu ofici?

F. DES MOLINÁ.

XARADA.

A n' es méu fuy tres canaris
En Pepet li ha regalat,
Y després à una *dos ú*
Sa *prima dos* ha penjat.

UN BUÑOL FRANCÉS.

PREGUNTA.

¿Quins son ets señós qu' essent señós son esclaus?

CAVILACIÓ.

SETMANAS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ECSEMÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.O..E. .E..U.E.E. Y .E .A.A .O. .E.U.E.E.

ENDEVINAYA.

Fas uys de poll,
Sé enmalaltí,
Acurs ses passes,
Bens sé abolí.

A tots els sastres,
Don que menjá;
Sé enbrutá cares,
Fas desfrasá.

En quatre lletres
Me fa tothòm.
¿No saps encara
Quin es mon nòm?

UN BUÑOL FRANCÉS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Miquèl:—Axí mos enteném.
Un *axantí*:—Tot há mesté corretgí.

11 AGOST DE 1883.

Estampa d' En Pere J. Gelabert.